

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2021, č. j. CPR-6458-27/ČJ-2020-930310-V251,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2021, č. j. CPR-6458-27/ČJ-2020-930310-V251 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 466,50 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 24. 12. 2019, č. j. KRPA-122338-39/ČJ-2019-000022-50, jímž byla žalobci uložena povinnost opustit území ČR podle ustanovení § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákona o pobytu cizinců“), současně byla žalobci stanovena doba k opuštění území dle ustanovení § 50a odst. 4 téhož zákona do 40 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že žalovaný ignoroval závazný právní názor soudu. Soud mu ve svém rozsudku č. j. 2 A 31/2020-36 ze dne 24. 8. 2020 jednoznačně uložil, aby řádně zjistil skutkový stav, aby mohl zhodnotit dopad rozhodnutí především na nezletilé děti žalobce, s ohledem na tvrzenou neexistenci překážky vycestování, možnost realizovat rodinný život ve Vietnamu či zajištění péče o děti jiným způsobem, dále aby zhodnotil přiměřenost dopadu rozhodnutí s ohledem na reálnou dobu odloučení související s možností podání žádosti na ambasádě v Hanoji a dopady pandemie COVID. Žalovaný však tento závazný pokyn naprosto ignoroval a jen zopakoval svá předchozí tvrzení, byť svou argumentaci rozšířil, stále vycházel toliko ze svých domněnek a skutkových zjištění z prvního projednání věci, které soud označil za nedostatečné. Místo toho, aby provedl další skutková zjištění, uvalil vinu za jejich nezjištění na žalobce a jeho manželku. To je však naprosto nepřijatelné, neboť nelze ztrácet ze zřetele, že se jedná o řízení z moci úřední, ve kterém leží břemeno zjištění skutkového stavu plně na správním orgánu. To, že žalobce neodpověděl na některé otázky, nemůže být omluvou pro porušení takové povinnosti ze strany žalovaného (povinnost součinnosti dle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců se vztahuje k ministerstvu, nikoliv k policii). Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že manželka žalobce mohla sama proaktivně již v nalézacím řízení zaslat své vyjádření. Žalobce v řízení aktivní byl a zaslal prostřednictvím svého právního zástupce mnoho vyjádření, v nichž navrhoval provedení pobytové kontroly, šetření pracovníka OSPOD ve vztahu k nezletilým dětem a dále provedení výslechu manželky. Žádný z těchto důkazů nebyl proveden, a nemohl tak být řádně posouzen dopad do rodinného a soukromého života nejen žalobce, ale i jeho rodiny, především pak nezletilých dětí.
3. Žalobce zdůraznil, že i v řízení o povinnosti opustit území, nejsou správní orgány zbaveny povinnosti posuzovat přiměřenost takového rozhodnutí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29). Přitom tedy ze

samotné podstaty věci nemůže být jediným důvodem neshledání nepřiměřenosti rozhodnutí fakt, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je mírnější než správní vyhoštění - což však žalovaný v rámci odůvodnění rozhodnutí opakovaně uvádí. Povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí s sebou logicky nese povinnost takové rozhodnutí nevydat, pokud by zásah do soukromého a rodinného života měl být nepřiměřený. Žalobce přiložil k žalobě vyrozumění o zastavení řízení jiných klientů svého právního zástupce, kde je důvod zastavení - nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života - explicitně uveden.

4. Nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce již jednou dovodil sám správní orgán, a to v prosinci 2015, kdy řízení pro nepřiměřenost zastavil, a to v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 5 Azs 6/2015-31. Žalobce v této souvislosti poukázal též na rozsudek ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35. Pokud je v posouzení již jednou deklarováno, že uložení správního vyhoštění by bylo nepřiměřené s ohledem na dopad do soukromého a rodinného života a zároveň nedojde k dalším změnám (kromě opětovného nelegálního pobytu), není na místě rozhodnout jinak, než opětovně dospět k názoru, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřené a řízení zastavit. Žalobce má za to, že rozsudek ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35 lze aplikovat též na jeho případ. Navíc žalobce uvádí, že od zastavení řízení o správním vyhoštění v roce 2015 se jeho vazby na území ještě zintenzivnily, neboť od té doby se mu narodily dvě děti, které disponují povolením k trvalému pobytu. Správní orgán v nyní projednávaném případě odmítá přikládat validitu rodinným vazbám žalobce na území s odůvodněním, že tyto byly tvořeny až v době nelegálního pobytu. To však není pravdou, tyto byly tvořeny a prohlubovány primárně v době, kdy se zde žalobce nacházel legálně (v rámci víza strpění či „strpění“ v rámci řízení vedeného u správního orgánu - žalovaný tuto argumentaci chápe chybně, cizinec, se kterým je vedeno řízení o správním vyhoštění či povinnosti opustit území je na území ČR v rámci tohoto řízení strpěn a nadále se zde nenachází nelegálně, byť nedisponuje povolením k pobytu ve smyslu zákona o pobytu cizinců).
5. Žalobce trvá na tom, že i vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území je nepřiměřené z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nejen jeho, ale především jeho manželky a nezletilých dětí (zde žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47, a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33). Správní orgány nezkoumaly přiměřenost též ve vztahu k nezletilým dětem a manželce žalobce. Ve vztahu k vlastním nezletilým dětem je totiž žalobce jako jejich otec zcela stěžejní osobou, která s dětmi bydlí, každý den o ně pečuje, chodí s nimi k lékaři a nezletilé děti přitom s ohledem na svůj věk nejsou schopny se o sebe samy postarat. Jak již žalobce uvedl, žije v ČR již velmi dlouhou dobu, a to se svojí manželkou a do léta 2018 i 2 nezletilými syny. Bohužel jeho starší syn byl jedním z utonulých dětí na jezeře Lhota v létě 2018. Tato tragédie samozřejmě hluboce zasáhla nejen žalobce, ale celou jeho rodinu, a více než dříve je nutné, aby bylo umožněno celé rodině vyrovnávat se s touto tragédií pohromadě. Rodina se snaží s nastalou situací bojovat, v současné době jim dodává sílu a radost jejich mladší syn a narození dcery v září 2019. Žalobce není oprávněn vykonávat na území ČR výdělečnou činnost, a proto celou rodinu živí jeho manželka a žalobce pečuje o děti. Ponechání celkového finančního zajištění na manželce (v případě vycestování žalobce) a zároveň na ni plně převést péči o nezletilé děti, z nichž jedno vyžaduje nepřetržitou péči (s ohledem na svůj nízký věk), by bylo nepřiměřené.

6. Žalovaný se však s rodinnou situací žalobce vypořádává velmi povrchně a toliko na základě domněnek o možnosti upravení fungování rodiny po jeho vycestování. S naprosto výjimečnou a zásadní okolností, kdy se jako rodina musí vyrovnat se smrtí nezletilého dítěte, se nevypořádal nijak. Nijak nereflektoval, jaký má tato skutečnost vliv na žalobce a jeho rodinu a jak důležité je, aby rodině bylo umožněno v klidu truchlit a posunout se navzdory takové tragédii dále a mít možnost syna, který je na území ČR pochován, nadále navštěvovat.
7. K ostatním tvrzeným aspektům rodinného a soukromého života se žalovaný vyjádřil tak, že mu jsou dobře známy, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně rodinné vazby žalobce nepopírá, aprobev zjištění prvostupňového správního orgánu, který odmítl provést další dokazování a jejich důležitost a zásadnost naprosto smetl tvrzením, že rodinné vazby byly vytvářeny v době nelegálního pobytu, následně zásah do těchto vazeb snižuje nesmyslnými návrhy „řešení“, aniž by znal skutkové okolnosti, které by formulaci těchto závěrů podpořily. Žalobce trvá na tom, že nestačí uznat existenci vazeb na území, ale tyto vazby relevantně zhodnotit. Hodnocení bylo provedeno výhradně ve vztahu k žalobci, nijak nebyl zkoumán dopad na manželku a na nezletilé děti. Všechny možné návrhy řešení zahrnují rozdělení rodiny a oddělení dětí od jednoho z rodičů, či existenciální ohrožení rodiny a ohrožení pobytových oprávnění manželky a dětí žalobce a dále vynaložení zásadního množství finančních prostředků.
8. S ohledem na výše uvedené skutkové okolnosti je zřejmé, že vycestování žalobce z území ČR do domovského státu a předem časově neomezené a neodhadnutelné vyčkávání na vyřízení pobytu je krajně nepřiměřené s ohledem na rodinné vazby žalobce v ČR. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31. Žalobce také zdůraznil, že nejlepší zájem dítěte staví v cizineckých věcech ještě více do popředí i aktuální judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) a Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 347/2019-33 či ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 Azs 94/2019-33).
9. Žalobce dále poukazuje na to, že ve vztahu k posouzení přiměřenosti ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) se dopouští žalovaný chybného výkladu - zásah do tohoto práva je možný, pokud je to v souladu se zákonem a dále nezbytné s ohledem na alespoň jeden, taxativně vymezený zájem chráněných touto úmluvou, a sice zájem národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Úmluva nehovoří o veřejném zájmu na vycestování, kterým argumentuje žalovaný, ale toliko výše uvedenými taxativními zájmy, ze kterých však žalovaný ani jeden neidentifikoval jako ten, který by měl být chráněn v případě žalobce.
10. Žalobce dále odmítá snahu žalovaného degradovat jeho integraci tvrzením, že neumí česky. Žalobce se česky na běžné úrovni dorozumí, zvládá péči o děti a nutnou komunikaci s českými institucemi za účelem jejich výchovy. Skutečnost, že využil svého ústavně zaručeného práva na jednání se správním orgánem v mateřském jazyce, mu nemůže být kladena k tíži. Žalobce by rád dále poukázal na aktuální možnost vykonání vycestování. V současné době nelétají do Vietnamu žádné lety. Byť se na internetu dá sehnat hned několik leteckých spojů (s mnoha přestupy a trvají přes 30

hodin), tyto spoje není možné využít. U některých jsou zájemci informováni ještě před zaplacením letenky, u některých jsou obratem kontaktováni leteckou společností a je jim vystaven voucher ve výši zaplacené letenky, neboť do Vietnamu není možné v současné době přicestovat. Na území Vietnamu jsou vpouštěny jen repatriční lety, které ani v současné době nejsou vypravovány, jejich cena začíná na 2 500 – 3 000 EUR a po přiletu má cestující povinnost nastoupit do povinné karantény ve vojenském zařízení, kde musí hradit za každý ze 14 povinných dnů částku 2 100 000 vietnamských dongů. V současné době není zřejmé, kdy dojde ke změně těchto opatření, nebo kdy vůbec budou nějaké lety do Vietnamu vypravovány. Reálná možnost vycestovat tak neexistuje. I v případě, že by pak byly repatriční lety opětovně naplánovány, jedná se extrémně nákladnou cestu, která by velice výrazně zatížila rodinný rozpočet rodiny žalobce. V současné době však nelze předvídat, kdy a zda k takovému obnovení dojde. Toto potvrzuje přiložené potvrzení jedné z mnoha cestovních kanceláří zajišťující cesty do Vietnamu.

11. Žalovaný tedy zkoumal situaci na zastupitelském úřadu, jak mu uložil soud, avšak opomněl zkoumat další z okolností, a to aktuální pandemickou situaci. I kdyby účastník řízení získal termín pro podání žádosti, byl by nucen na území země původu setrvat minimálně 270 dnů (resp. více, neboť po schválení žádosti Ministerstvem vnitra je teprve dán pokyn zastupitelskému úřadu k vylepení vstupního víza, což aktuálně zastupitelský úřad podle nového znění Ochranného opatření ministerstva zdravotnictví MZDR 20599/2020-96/MIN/KAN odmítá učinit, i kdyby tak zastupitelský úřad činil, tento proces dále prodlužuje dobu odloučení žalobce, případně dobu nepřítomnosti jeho rodinných příslušníků na území), především pak s ohledem na aktuální situaci by nemohl získaný termín pro podání žádosti vůbec využít, a to s ohledem na nemožnost do země původu vůbec z ČR vycestovat.
12. Žalobce konečně namítl zásadní procesní pochybení žalovaného. Žalovaný se rozhodl ve věci opětovně rozhodnout sám, aniž by věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně. V rámci projednání věci se pak rozhodl sám zjistit nově skutkový stav (byť pro potřeby řízení nedostatečně) a dne 23. 9. 2020 podal žádost o stanovisko Ministerstvu zahraničních věcí. Opověď na tuto žádost ze dne 25. 11. 2020 byla zařazena do spisového materiálu, avšak s její existencí ani obsahem nebyl žalobce seznámen. Žalovaný nevyrozuměl žalobce o tom, že spisový materiál byl rozšířen o další podklad, a neumožnil žalobci se s tímto podkladem pro vydání rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k němu. Tímto svým postupem žalovaný zásadně zasáhl do práv žalobce. Právo na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí souvisí s právem na spravedlivý proces. K významnosti práva na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí se vyjádřil i Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36. Na toto klíčové rozhodnutí pak Nejvyšší správní soud mnohokrát odkazoval (viz např. rozsudek č. j. 2 As 284/2015 ze dne 3. 2. 2016, k dané problematice se vyjádřil též soud Ústavní, a to v nálezu č. j. II. ÚS 329/04).
13. Žalobce má rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné a navrhl jeho zrušení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

15. Legalizace pobytu žalobce je nutně spojena právě s jeho vycestováním a podáním příslušné pobytové žádosti na některém ze Zastupitelských úřadů ČR v zahraničí. Žalovaný si je rovněž vědom aktuální složité situace v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19, kdy je problematické najít letecké spojení komerčními, nebo charterovými lety do Vietnamské socialistické republiky, avšak k dispozici jsou tzv. repatriační lety, které jsou určeny právě k návratu cizinců do domovské země. Podle zaslané informace z Evropské agentury pro pohraniční a pobřežní stráž „Frontex“ jsou pravidelně vypravovány repatriační lety (aktuálně nyní z Paříže a z Londýna do Hanoje, či Ho Či Minova města). Žalovaný rovněž připomíná skutečnost, že stav, ve kterém se žalobce ocitl, si přivodil pouze svým vlastním jednáním, kdy dne 5. 12. 2018 vycestoval do domovské země, a po jeho příjezdu do ČR dne 19. 12. 2018 mu byl zrušen jeho oprávněný pobyt na dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu a od 19. 12. 2018 pobývá na území ČR neoprávněně.
16. Žalovaný dále namítal, že stanovisko Ministerstva zahraničních věcí ČR je známé z činnosti správních orgánů, nemělo žádný vliv na věcnou správnost rozhodnutí a pouze potvrzovalo skutečnost, že Zastupitelský úřad ČR ve Vietnamu je stále v provozu, kdy mimo jiné přijímá a vyřizuje žádosti o dlouhodobá pobytová oprávnění, což je informace snadno dohledatelná na internetových sítích.
17. Žalovaný dále sděluje, že rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR je v tomto konkrétním případě přiměřeným zásahem, neboť nedojde k zpřetrhání rodinných vazeb žalobce, mimo jiné proto, že rozhodnutím není do budoucna zamezeno jeho vstupu na území ČR, a rovněž není znemožněno podat si neprodleně po vycestování z území ČR žádost o nové vízum, nebo pobytové oprávnění – v tomto případě by nemělo jít o nijak dlouhodobé odloučení rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení, kdy žalobce bude moci po tuto přechodnou dobu udržovat kontakt se svou rodinou i ze zahraničí prostřednictvím telefonu, či sociálních internetových sítí. Žalovaný si je vědom, že toto rozhodnutí představuje určitý zásah do života žalobce, ovšem cizinci, kteří nedodržují zákony a právní předpisy platné na území tohoto státu, musí být srozuměni s tím, že nemohou požívat jeho plné ochrany.

IV. Obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení

18. Dne 24. 12. 2019 bylo Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, vedené pod č. j. KRPA-122338-39/ČJ-2019-000022-50, neboť žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, protože nebyl držitelem platného víza, nebo oprávnění k pobytu. Současně byla správním orgánem I. stupně podle ustanovení § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovena doba k opuštění území ČR do 40 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o uložené povinnosti.

19. Dne 2. 1. 2020 podal žalobce odvolání proti výše citovanému rozhodnutí. Žalovaný vydal dne 17. 4. 2020 rozhodnutí pod č. j. CPR-6458-2/ČJ-2020-930310-V251, kterým zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2020 rozsudkem vydaným dne 24. 8. 2020, č. j. 2 A 31/2020-36 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.
20. Soud v tomto rozsudku považoval posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, ve vztahu ke kritériu zájmu nezletilých dětí, jako nedostatečné. Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v uvedené otázce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a rovněž bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, respektive skutkový stav, který vzal správní orgán za základ rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise. Závěry správních orgánů týkající se dopadu rozhodnutí na nezletilé děti žalobce, závěr o neexistenci překážek ve vycestování, závěr o možné realizaci rodinného života ve Vietnamu či možnost zajištění péče o nezletilé děti pouze ze strany matky nebyly dle názoru soudu dostatečně podloženy, když správní orgány v tomto směru neučinily žádná zjištění. Stejně tak správní orgány nehodnotily přiměřenost rozhodnutí s ohledem na předpokládanou délku doby vycestování žalobce, a tedy jeho odloučení od rodiny. Žalovanému bylo uloženo, aby správní orgány svůj závěr o tom, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků, včetně nezletilých dětí, řádně odůvodnily a náležitě skutkově podložily.
21. Dne 23. 9. 2020 žalovaný vyžádal stanovisko k možnosti přicestování cizince z Vietnamské socialistické republiky. Z vyjádření Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 23. 11. 2020 plyne, že v současné době není problém získat na Zastupitelském úřadě v Hanoji termín k podání žádosti o dlouhodobá oprávnění. Cizinec může žádat jak o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, tak o dlouhodobé vízum. Od žadatelů není vyžadován test na onemocnění Covid-19, pouze po příjezdu do ČR je nutné podstoupit RT-PCR test.
22. Žalovaný vydal dne 11. 12. 2020 nové rozhodnutí (č. j. CPR-6458-17/ČJ-2020-930310-V251), Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 2. 2021, č. j. 19 A 3/2021-35 toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, a to pro nesrozumitelnost výroku. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
24. Podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 7. 2019, *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.*

25. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
26. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
27. V projednávané věci je důvodná námitka nerespektování závazného právního názoru soudu.
28. Podle komentáře k tomuto ustanovení (KÜHN, Zdeněk a Tomáš KOCOUREK. § 78 Rozsudek. Soudní řád správní: Komentář. Wolters Kluwer): „Správní orgán nebude právním názorem vázán typicky v situacích, kdy se skutkový stav v důsledku dalšího dokazování natolik promění, že soudem vyslovený právní názor se stane neaplikovatelný. Stejně tak může mít dopad na trvalou vázanost právním názorem následná změna aplikovaného zákona nebo jiného právního předpisu (srov. rozsudek NSS 2 Ads 16/2003-56). Správní orgán se může z vázanosti vymanit též v důsledku kvalifikované změny judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát NSS povinen akceptovat v novém rozhodnutí (tedy judikatorní odklon v rozšířeném senátu - viz § 17, nebo v důsledku rozhodovací praxe ÚS, ESLP nebo SDEU, samozřejmě u poslední uvedené soudu je podstatné, že správním orgánem řešená kauza se nalézá v dosahu práva EU; blíže srov. usnesení RS NSS 9 Afs 59/2007-56).“
29. Nejsou-li naplněny tyto podmínky, správní orgán se závazným právním názorem musí řídit. Nerespektování závazného právního názoru krajského soudu má totiž podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího (rozsudek ze dne 18. 9. 2003, čj. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS; z poslední doby např. rozsudek ze dne 18. 6. 2020, čj. 2 Afs 282/2018-41, bod 31; rozsudek ze dne 25. 2. 2021, čj. 9 Afs 177/2020-48, bod 35).
30. V projednávaném případě soud shledal, že skutková situace zůstala nezměněna, nedošlo ke změně právní úpravy, ani relevantní judikatury.
31. Skončí-li řízení před správními soudy zrušením rozhodnutí správního orgánu, jemuž je věc vrácena k dalšímu řízení, spolu s koncem soudního řízení nemůže zanikat i kasační závaznost právního názoru Nejvyššího správního soudu či krajského soudu. V takovém případě by totiž správní orgán nebyl v dalším řízení tímto názorem vázán, což by ovšem bylo v rozporu s již citovanými ustanoveními § 110 odst. 2 písm. a) části věty za středníkem ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s., v nichž zákonodárce naopak výslovně stanoví, že právní názor příslušného soudu je pro správní orgán v dalším řízení závazný. Kasační závaznost právního názoru se tak zjevně musí uplatňovat i nad rámec soudního řízení, z něhož právní názor vzešel. Je-li správní orgán při vydávání nového rozhodnutí kasačně vázán právním názorem správních soudů vyslovených při zrušení původního rozhodnutí, musí se kasační závaznost uplatnit i ve vztahu ke správním soudům při přezkumu nového rozhodnutí (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50).

32. Pro žalovaného tedy byl závazný nejen právní názor vyjádřený v pořadí druhém zrušujícím rozsudku (č. j. 19 A 3/2021-35), ale též v prvním zrušujícím rozsudku (č. j. 2 A 31/2020-36), závěry obou rozhodnutí vedle sebe zcela obstojí, neboť zatímco první rozhodnutí žalovaného bylo rušeno pro nedostatky ve zjištěném skutkovém stavu, druhé rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno pro nesrozumitelnost výroku.
33. Soud v rozsudku č. j. 2 A 31/2020-36 konstatoval, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, respektive skutkový stav, který vzal správní orgán za základ rozhodnutí, neměl oporu ve správním spise. Závěry správních orgánů ohledně dopadu rozhodnutí na nezletilé děti žalobce, zejména závěr o neexistenci překážek ve vycestování, o možné realizaci rodinného života ve Vietnamu či zajištění péče o nezletilé děti pouze ze strany matky, nebyly dle názoru soudu dostatečně podloženy, když správní orgány v tomto směru neučinily žádná zjištění (srovnej bod 15 tohoto rozsudku). Podle závazného právního názoru měly správní orgány zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků, včetně nezletilých dětí, nejen řádně odůvodnit, ale též náležitě skutkově podložit (srovnej bod 16 tohoto rozsudku). Žalovaný byl dále zavázán hodnotit přiměřenost rozhodnutí s ohledem na předpokládanou délku doby vycestování žalobce, a tedy jeho odloučení od rodiny.
34. Žalovaný po zrušujícím rozsudku č. j. 2 A 31/2020-36 doplnil spisový materiál toliko o stanovisko k možnosti přicestování cizince z Vietnamské socialistické republiky, nebylo učiněno žádné doplnění dokazování týkající se dopadů rozhodnutí na rodinu žalobce, zejména na nezletilé děti žalobce, o možné realizaci rodinného života ve Vietnamu či zajištění péče o nezletilé pouze ze strany matky.
35. Soud si je zároveň vědom skutečnosti, že žalobce na řadu dotazů ke své situaci odmítl při výslechu dne 25. 3. 2019 odpovědět (a to včetně dotazů na soukromý a rodinný život).
36. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Jakkoliv je správní řízení obecně ovládáno zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy (§ 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu), povinnost zjišťování skutkového stavu věci není absolutní. Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil, že i v řízeních vedených z úřední povinnosti platí obecné rozložení břemena tvrzení a důkazního břemena. V řízení o správním vyhoštění je tak na účastníkovi, aby dostatečně konkrétně tvrdil skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života a označil důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 5 Azs 40/2017-28). Podobně je tomu tak i v řízení o povinnosti opustit území.
37. V projednávaném případě žalobce odmítl částečně vypovídat, nicméně svůj rodinný a soukromý život popsal v několika podáních, zároveň v tomto směru navrhl důkazy (podání žalobce ze dne 4. 4. 2019, 29. 4. 2019, 4. 11. 2019, dále doplnění odvolání ze dne 20. 1. 2020, 22. 1. 2020 a další).
38. Vyjádření zástupce žalobce k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce nemohou suplovat proces dokazování, k odlišnostem výslechu účastníka řízení a

písemného vyjádření jeho zástupce srovněj obdobně rozhodnutí Ústavního soud sp. zn. III. ÚS 61/94 ze dne 16. 2. 1995: „*V té souvislosti je ovšem třeba zdůraznit zásadní rozdíl mezi výsledkem účastníka (provedeným jako důkaz) a jeho tvrzením, ať toto vyplývá ze samotného návrhu, písemného vyjádření nebo ústního přednesu, neboť takováto tvrzení pro svou zcela odlišnou procesní povahu nemohou výsledek účastníka nahradit, a to tím spíše, jestliže taková tvrzení jsou součástí přednesu účastníkovy zástupce.*“ Tento závěr lze vztáhnout i na správní řízení a výsledek ve smyslu § 169j zákona o pobytu cizinců.

39. Žalovaný však měl povinnost i přes určitou nesoučinnost žalobce po rozsudku zdejšího soudu č. j. 2 A 31/2020-36 provést důkazy, které přicházely v úvahu (například navrhovaný výsledek manželky žalobce, matky nezletilých dětí žalobce). V dalším řízení bude třeba tuto vadu řízení napravit. S ohledem na značný časový odstup od prvního výsledku bude na místě doplnit dokazování i opětovným výsledkem žalobce. Pokud by žalobce či jeho manželka odmítli vypovídat, není vyloučeno po zhodnocení všech okolností učinit závěr, že žalobce neprokázal svá tvrzení svědčící pro nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Je to totiž právě žalobce, který disponuje relevantními informacemi ze svého rodinného a soukromého života, které může vyličit, a položit tak na pomyslnou misku vah oproti konkurujícímu veřejnému zájmu. Pro kvalifikované posouzení nejlepšího zájmu dětí je zásadní dostatečné množství informací, na základě kterých správní orgány budou mít přehled o skutečné rodinné situaci cizince a jeho dětí. Míra a intenzita poměřování zájmu dětí (rodinného života cizince) na straně jedné a konkurujícího veřejného zájmu na straně druhé je totiž přímo odvislá od množství a kvality informací, jež má správní orgán k dispozici a jež jsou v řízení také prokázány.
40. Nelze naopak přisvědčit námitce žalobce, že pokud již jednou žalovaný nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce dovodil, nelze již uložit povinnost opustit území. Usnesení ze dne 21. 11. 2018 o zastavení řízení bylo vydáno krátce po smrti staršího syna žalobce (2. 8. 2018), správní orgán dále v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce je oprávněn na území pobývat na základě víza strpění do 28. 3. 2018, nebylo tedy možné dle odůvodnění rozhodnutí o povinnosti opustit území vydat, žalovaný zde přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nehodnotil. Pokud byla nepřiměřenost zásahu shledána v řízení o správním vyhoštění, je zřejmé, že uložení povinnosti opustit území je z hlediska intenzity zásahu do soukromého a rodinného života v míře daleko nižší.
41. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný nesprávně aplikoval čl. 8 Úmluvy. Podle odst. 1 každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Žalobce namítal, že žalovaný pochybil, když ve vztahu k posouzení přiměřenosti ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy neuvedl, z jakého legitimního důvodu je zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život přiměřený.
42. Městský soud k této námitce uvádí, že ESLP ve vztahu k článku 8 rozlišuje mezi negativní a pozitivní povinností smluvního státu. Negativní povinností smluvního státu je zákaz státu zasáhnout do soukromého či rodinného života a v oblasti přistěhovalectví se projevuje povinností státu prokázat splnění podmínek podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy

v případě, že má dojít k ukončení pobytu na území na základě uděleného povolení k pobytu. Pozitivní povinností soud v oblasti přistěhovalectví rozumí povinnost smluvního státu umožnit cizinci pobyt na svém území. V případě žalobce se přitom jedná o druhý případ, tj. nejde o zrušení či odnětí jemu uděleného povolení k pobytu, ale o posouzení otázky, zda ČR má povinnost ve smyslu čl. 8 Úmluvy umožnit další pobyt žalobce na svém území. ESLP přitom konstatoval, že pokud jde o přistěhovalectví, nelze mít za to, že článek 8 ukládá státu obecnou povinnost respektovat volbu země pro pobyt manželského páru nebo povolit sloučení rodiny na svém území. Rozsah povinností smluvního státu se liší podle konkrétních okolností dotčených osob a obecného zájmu. Faktory, které je třeba v této souvislosti vzít v úvahu, jsou rozsah, v jakém by byl rodinný život fakticky přerušen, rozsah vazeb ve smluvním státě, zda existují nepřekonatelné překážky bránící rodině žít v zemi původu dotčeného cizince. ESLP přitom v rámci hodnocení pozitivní povinnosti státu umožnit pobyt cizince jako objektivní zájem státu cituje zájem na kontrole přistěhovalectví a důvody veřejného pořádku. Dle ESLP mohou tyto zájmy převážet nad zájmem cizince pobývat na území smluvního státu. ESLP jako zásadní faktor zároveň hodnotí, zda k vytvoření rodinného života došlo v době, kdy si zúčastněné osoby byly vědomy, že imigrační status jedné z nich je takový, že trvání tohoto rodinného života v hostitelském státě bude od počátku nejisté. Podle ustálené judikatury ESLP je pravděpodobné, že v takovém případě bude vyhoštění cizince představovat porušení článku 8 Úmluvy pouze za výjimečných okolností (rozsudek Jeunesse proti Nizozemsku, ze dne 3. 10. 2014, č. 12738/10, § 106-108).

43. Žalovaný dále nepochybil, pokud při posuzování přiměřenosti zvažoval, že žalobce své rodinné vazby utvářel až v době, kdy jeho pobyt byl nejistý, když neměl žádné pobytové oprávnění.
44. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 2 Azs 39/2017-36 uvedl: *„Současně je však třeba zdůraznit, že ESLP zastává názor, že v případě, kdy si žadatel musel být vědom svého nejistého imigračního statusu ještě před tím, než v zemi založil rodinu, neklade Úmluva na státy povinnost vyhovět žádosti o povolení k pobytu (typicky za účelem sjednocení rodiny – pozn. Nejvyššího správního soudu) a rovněž vyhoštění ze země bude v rozporu se čl. 8 Úmluvy jen za výjimečných okolností (např. rozsudek ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10). Obdobně také podle judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud cizinec založil svůj rodinný nebo soukromý život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy pouze výjimečně (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, nebo ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 Azs 58/2016-40).“*
45. Žalobce přicestoval do České republiky v roce 2006 jako držitel dlouhodobého víza za účelem podnikání, dne 20. 3. 2009 požádal o udělení azylu, 21. 10. 2009 byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta kasační stížnost, pobyt žalobce od 13. 1. 2010 do 15. 11. 2013 byl neoprávněný. Dne 15. 11. 2013 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, které skončilo dne 29. 10. 2015 jeho zastavením. Žalobce však nevycestoval, proto s ním bylo opakovaně dne 21. 12. 2015 zahájeno řízení o správním vyhoštění, které bylo dne 21. 11. 2018 zastaveno, neboť cizinci bylo uděleno vízum strpění pobytu. Správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí správně uvedl, že cizinec sice na území ČR

pobývá dlouhodobě, ale od roku 2010 do doby vydání prvostupňového rozhodnutí (24. 12. 2019), vyjma období, kdy byl držitelem víza strpění (29. 10. 2018 do 5. 12. 2018), pobýval na území ČR neoprávněně, anebo byl jeho pobyt trpěn s ohledem na probíhající řízení o správním vyhoštění. Prvostupňový orgán v této souvislosti správně zdůraznil, že žalobce sice řeší svůj pobyt na území ČR dlouhodobě, ale dosud nikdy nerespektoval vydaný výjezdní příkaz a z území ČR dobrovolně nevystoupal. Lze aprobovat závěr, že žalobce své rodinné, sociální a ekonomické vazby po většinu vytvářel a prohluboval za situace, kdy zde pobýval neoprávněně, nebo jeho budoucí pobyt na území ČR byl nejistý, za těchto okolností musel počítat se situací, že bude muset území ČR opustit a z území ČR vystoupal, pokud si na území nezlegalizuje svůj pobyt, k čemuž nedošlo do současné doby.

46. Soud toliko koriguje formulační nepřesnost, když žalovaný uvedl, že k narození dětí došlo v době nelegálního pobytu žalobce. Dne 12. 2. 2016 zde mohl pobývat z důvodu probíhajícího řízení o správním vyhoštění (zahájeno dne 15. 11. 2013), dne 2. 9. 2019 z důvodu probíhajícího řízení o povinnosti opustit území (zahájeno dne 25. 3. 2019), je však správný závěr, že v tomto období byl jeho imigrační status do budoucna značně nejistý.
47. Soud neshledal pochybení žalovaného, pokud v rámci posuzování přiměřenosti zvažoval i (ne)znalost českého jazyka, tato skutečnost může být relevantní při hodnocení vytvořených vazeb na území ČR a jejich intenzity.
48. Co se týče finančních aspektů, tvrzených nákladů spojených s cestováním, obecně jde o jeden z aspektů, které lze hodnotit, obecně však nelze od uložení povinnosti opustit území upustit jen z důvodu vysokých nákladů na vystoupení. Nejvyšší správní soud ve věci rozsudku ze dne 14. 9. 2022, č. j. 7 Azs 144/2022-25 konstatoval, *„že stěžovatel musel s ohledem na svůj nikoli krátkou dobu trvající nelegální pobyt na českém území s takovými výdaji počítat. Vzhledem k pobytové historii stěžovatele pak uvádí, že bylo na něm, aby si svůj pobyt v zemi včas zlegalizoval, přičemž tak mohl učinit již dříve v souladu s jeho rodinnou situací.“*
49. Nad rámec tohoto základního odůvodnění soud uvádí, že lze souhlasit se správními orgány, že rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR, na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu, dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, kde soud konstatoval: *„Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“*
50. K námitce, že žalovaný nedal možnost účastníkům se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, soud uvádí, že tuto shledal důvodnou.
51. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*

52. Příslušný správní orgán je povinen na základě výše vymezených pravidel postupovat nejenom v prvostupňovém, ale i v odvolacím řízení, ve kterém skutkový stav věci dozná případných změn tím, že příslušný odvolací správní orgán oproti příslušnému správnímu orgánu prvního stupně provede zásadní důkazy, případně opatří podklady rozhodnutí ve věci, o kterých účastník řízení neví (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 1 As 55/2008-156). V judikatuře je dále uvedeno, že účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci ukončeno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36).
53. Zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit (§ 6 odst. 2 správního řádu). Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit.
54. Žalovaný tedy postupoval správně, pokud doplnil dokazování, ale zcela znemožnil svým postupem žalobci a dalším účastníkům řízení na doplněné dokazování reagovat, vyjádřit se k němu, případně navrhnout důkazy další. Pokud příslušný správní orgán podle § 36 odst. 3 správního řádu nepostupuje, zatíží podle judikatury řízení nejen obtížně odstranitelnou vadou spočívající v porušení správního řádu, ale také vadou spočívající v porušení čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. v porušení zásad v nich zakotvených, což má takřka vždy za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci (nález sp. zn. III. ÚS 58/2000 ze dne 12. 10. 2000, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2003, č. j. 7 A 130/2002-28). V tomto směru není podstatné, zda jde o informace dohledatelné na internetu, podstatné je, že žalovaný z nich čerpal skutková zjištění a o tuto listinu opřel odůvodnění svého rozhodnutí.
55. Soud proto na základě výše uvedeného napadené rozhodnutí žalovaného § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil bez jednání, neboť skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění. Dalším důvodem pro zrušení rozhodnutí je nezákonnost spočívající v nerespektování závazného právního názoru soudu a v porušení § 36 odst. 3 správního řádu.
56. V dalším řízení je žalovaný povinen vycházet ze závazného právního názoru zdejšího soudu uvedeného v rozsudku č. j. 2 A 31/2020-36, doplní dokazování v požadovaném směru, při posuzování přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života též zváží dopady úmrtí syna žalobce v létě roku 2018, vyrovná se i s argumentací, že podle názoru žalobce je nutné mu zachovat možnost navštěvovat hrob syna, který je na území ČR pochován (zde lze vycházet např. z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 2. 2021, č. j. 41 Az 11/2020-66, zároveň žalovaný v této souvislosti zváží přibližnou dobu, po kterou by bylo znemožněno hrob syna navštěvovat v případě uložení povinnosti opustit území). Pokud bude správní spis doplňován o další podklady, správní orgán dá účastníkům řízení možnost se s podklady seznámit a též se k nim vyjádřit.
57. Žalovaný bude při hodnocení zásahu do soukromého a rodinného života vycházet také z judikatury ESLP vztahující se ke čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména:

- (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudky ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní, a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, nebo ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43).
58. Soud pro úplnost konstatuje, že případ v určitých rysech obdobný tomuto případu řešil Nejvyšší správní soud v aktuálním rozsudku ze dne 27. 6. 2022, č. j. 4 Azs 16/2022-60, žalovaný může přihlídnout i k této judikatuře (pokud po doplnění skutkových zjištění nebude zjištěno, že by se situace žalobce a jeho rodiny skutkově výrazně odlišovala od odkazovaného případu).
59. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
60. Soud neshledal důvod pro doplnění dokazování anonymizovanými rozhodnutími, kde bylo zastaveno řízení podle § 50a zákona o pobytu cizinců pro naplnění důvodů § 174a téhož zákona, neboť o tvrzené povinnosti posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí v rámci řízení o uložení povinnosti opustit území není sporu, žalovaný tuto skutečnost nepopírá a tato právní otázka již byla opakovaně jednoznačně vyřešena judikaturou. Z rozhodnutí navrhovaných k důkazu pak neplynou ani žádné konkrétní skutkové okolnosti, pro které se správní orgány rozhodly řízení zastavit.
61. Soud shledal nadbytečným doplnění dokazování o zprávu o přerušení letů do Vietnamu a z Vietnamu v souvislosti s Covidem ze dne 1. 7. 2021, a to pro zřejmou neaktuálnost zprávy a také z důvodu, že podklady pro posouzení přiměřenosti dopadů budou doplňovány v dalším řízení před správním orgánem, žalobci nic nebrání uvést a doložit, jaká je aktuální situace v souvislosti s pandemií. V případě, že bude zřejmé, že v souvislosti s pandemií se situace zhoršuje (nebudou vypravovány komerční lety do Vietnamu), bude též na žalovaném, aby v tomto směru sám doplnil dokazování o aktuální informace.
62. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují zaplacený soudní poplatek celkem 4 000 Kč, náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], sepis žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], a to 2 úkony po 3 100 Kč. Za jeden úkon právní služby (návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví) náleží zástupci odměna ve výši 1550 Kč [jedná se o odměnu podle § 9 odst. 4

písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5, vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši jedné poloviny v souladu s návětím § 11 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., jelikož návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení]. Dále byla žalobci přiznána náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby podle ustanovení § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. po 300 Kč; celkem tedy paušální náhrada činí 900 Kč. Právní zástupce žalobce prokázal, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu příslušné daňové sazby (1 816,50 Kč). Celkem tak náklady řízení žalobce činí 14 466,50 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. ledna 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.